
In de bazaar en de kasba van Tanger door stokertje

Vorbij de golf van Biskaje en de kust van Portugal ging de kruiser, Hr.Ms. De Ruyter, na kaap Sint Vincent op een oostelijke koers en stoomde richting de straat van Gibraltar. De kusten

aan beide zijden van het schip kwamen voor de boeg steeds dichter naar elkaar toe tot we door het smalste deel van de straat voeren. Over bakboord Europa met mijn geliefde Gibraltar in het felle zonlicht en over stuurboord, door de afstand in een blauwachtig licht lag het Atlasgebergte van Noord-Afrika. De bergen leken echt blauw

tot we dichterbij kwamen en het blauw oploste in het bruine, dorre Afrikaanse land. De witte stadjes aan de kust en in de bergen waren duidelijk te onderscheiden en ik voelde de spanning van weer een nieuwe haven. Wat zou de komende week brengen als we in Tanger lagen afgemeerd.

Zou mijn verwachting van Afrika werkelijk reëel zijn, hoewel die gebaseerd was op verhalen van mijn broer en zwager of zou er een nieuwe wereld voor mij opengaan. Nou, die zou zeker opengaan, bijna dicht zelfs. Bijna dus!

Vanaf de steiger moesten mijn maat en ik eerst een stukje door het moderne, nieuwgebouwd Tanger wat niet echt mijn idee van een Marokkaanse stad was. Maar het viel mee. Al snel waren we in de bazaar, verbaasd over het drukke leven rondom ons. Een ezeltje met een grote oliedrum aan iedere kant waaruit een man op verzoek van voorbijkomende klanten een beker water tapte en aan hen verkocht. Kraampjes met aan balken de meest afgrijselijke stukken geslacht beest vol met vliegen waaraan je kon zien dat er stukken afgesneden en verkocht waren. Het straatje werd smaller en drukker. Het stonk er. Kleine, smalle winkeltjes verkochten de meest gevarieerde spullen. Van blauwe

Berbersjaals tot de uitbundig gekleurde poefs. Van fruit tot leren voorwerpen. Van complete vloerkleden tot kleine kleedjes voor op tafel. Soms leek het of al die kleden die de ingang van zo'n klein winkeltje bijna helemaal afsloten. Je kon er nog net tussen door naar binnen waar het heerlijk koel was. Binnen was het, behalve met de kleden, een warenhuis aan artikelen. Rondom lagen dan wel grote stapels kleden slordig opgestapeld maar er waren planken met vazen, poppen in klederdracht, zwaarden aan de muur, waterpijpen, van die lange jurken die ook de mannen hier dragen en een tafel met de prachtigste messen. Die waren er in vele vormen, allemaal naar een volgens mij Marokkaanse traditie. Mooi bewerkte heften en een fraai gebogen lemmeet maakten dat de messen er waardevol uitzagen, al werden ze denk ik door een arme sloeber achter de gordijnen aan het eind van de winkel op een maandagmorgen in elkaar gezet. Dat moest wel want ze kosten geen cent. Vijf gulden voor zo'n mooi exemplaar. Vanaf een slordig opgestapelde berg

kleden in de hoek van de zaak kwam opeens een hels gekrijs waarvan je nekharen direct overeind gingen staan en over je hele lijf kippenviel. Uit de stapel stak het hoofd van een oude vrouw met een hoofddoek om die we bij onze binnenkomst niet hadden zien zitten. Ze lag half onder de kleden en haar vest was net zo kleurig als de stapel waar ze onder lag. Goed gecamoufleerd dus. Vanachter een gordijn kwam een man toegesnelde de ons in rap Arabisch begon uit te schelden en met de vrouw in de hoek begon te overleggen. Hij kwam op mijn maat af en hield zijn hand op. Met een angstige blik in zijn ogen haalde de roodharige stoker een mes uit zijn zak die hij had gejat vanaf de tafel. De vouw had dus niet geslapen en ons als een waakhond in de gaten gehouden. De man pakte het mes aan en wees naar de deur, wegwezen was het alsof hij zeggen wilde. Dat deden we, maar buiten stonden wat mannen die op het gehuil van de vrouw waren afgekomen. Daar moesten we doorheen. We deden alsof onze neus bloedde en liepen zo rustig mogelijk de straat uit. Om de hoek zetten we het op een lopen, tot aan de haven. Je moet er toch niet aan denken dat die koopman de politie erbij had gehaald. Dan waren we voorlopig letterlijk en figuurlijk nog niet thuis geweest. Ik vloekte de Rooie stijf. Hoe had hij zo stom kunnen zijn om een mes van vijf piek te jatten. We hadden in de grootst mogelijke problemen kunnen komen en niet alleen in Marokko maar aan ook boord zou de straf niet mals zijn. We haalden levend dus veilig de valreep.